

Tante Annie

🕒 donderdag, 03 april 2014 09:27

In elke tuin staat ie wel: een 'Tante Annie' boom, u weet wel zo'n plant die je krijgt bij je huwelijk, bij de geboorte van je kind, of wat dan ook. Ze worden meestal gekenmerkt door groeistoornis en foei lelijkheid waarin een strijd op leven en dood zichtbaar is die meestal uitmondt in een eindeloze terminale toestand. En zo staat de hortensia, appelboom of jasmijn als monument, als herinnering aan een hoogtepunt, als symbool voor een dierbare relatie.

Aan de 'Tante Annie' boom te zien is al het vreugdevolle en liefdevolle vervaagd. Maar we houden ons vast aan de illusie. Alsof er niets aan de hand is, alsof tante Annie nog elk moment kan verschijnen en alles koek en ei is. Niets is echter minder waar. Tante Annie is allang vergeten, misschien verhuisd of zelfs overleden. Onze relatie met tante Annie is al net zo terminaal als het hulpeloze boompje.

Alsof het ooit goed was! Gezien het boompje had tante Annie niet het beste met ons voor. Het appelboompje was vanaf het begin af aan inferieur. Verkeerd geënt, amper wortels en geen mooie hoofdtak. Logisch, tante Annie was ook helemaal niet geïnteresseerd in een goed product. „Nooit met lege handen aankomen”, was haar motto. Het cadeau was voor het moment, als binnenkomer. Even de glimlach: „Wat leuk, had je niet hoeven doen!” Tante Annie is binnen en het feest kan beginnen. Zoiets. Toch krijg je de volgende morgen een schep en een plant in je handen gedrukt: „Zoek daar maar een mooi plekkie voor...”

En zo sta ik, tuin- en landschapsontwerper, hovenier, groenprofessional zo u wilt, met een plant in mijn handen waar al tien jaar mee gezeuld is. Er is een nieuw ontwerp voor de tuin gemaakt, rücksichtslos zijn de mooiste materialen weggegooid, maar tante Annie hield stand. Ze liet zich verzetten en drie keer opnieuw opkuilen en nu, nu het beplantingsplan is gemaakt en de planten worden uitgezet, loop ik al een half uur met Tante Annie te slepen. Steeds wanhopiger probeer ik haar in te passen: bij de Rhodo's, tussen de lavendels, ja zelfs achter de Taxus, zodat je haar echt nooit meer ziet. Dan besluit ik haar weg te gooien, maar ook dat kan niet.

En zo krijgt Tante Annie haar zoveelste plek, ergens tussen angst en hoop. Maar het geeft niet. Je krijgt haar niet kapot. Uiteindelijk overleeft ze het, uiteindelijk overleeft ze ons allemaal.